

færdighed, saa sker den til Gunst for den Betragtning, som ligger til Grund for selve Lovforslaget, nemlig den: at Staten faar Pengene. Det kan fra Finansministerens eget Synspunkt kun være en Fordel. Derfor kan man fra denne Side ikke beklage sig over, at Ligningsmyndighederne dog ikke kan løse deres Opgave paa tilstrækkelig retfærdig Vis. Dertil er at svare, at kan de ikke det, saa bliver det kun i Færvør af selve den Hensigt, Finansministeren har tilkendegivet ved Lovforslagets Affattelse og Forelæggelse. Jeg skal herved anbefale det af mig stillede Underændringsforslag.

Finansministeren (Brandes). Jeg skal følge de tre ærede Ordføreres Eksempel og fatte mig i størst mulig Korthed. Jeg kan saa meget bedre gøre dette, som den ærede Ordfører for Udvalget (Eduard Larsen) jo har udviklet baade Indholdet af de Ændringsforslag, der er stillede af et Flertal, og til en vis Grad af dem, der er stillede af Mindretal i Udvalget. Efter dette har jo desuden de to andre ærede Ordførere dvælet ved deres Ændringsforslag og støttet dem med de Betragtninger, som hvert af de to Partier mente, det var rigtigt, at fremkomme med ved denne Lejlighed.

Jeg skal først med Hensyn til Forslag til Lov om Ændring i Lov om Arveafgift udtale, at jeg kan tiltræde det stillede Ændringsforslag. Det forringer noget Udbyttet af selve Lovforslaget, men denne Forringelse er ubetydelig i Forhold til hele det Beløb, som man tør haabe vil indkomme i Statskassen ved det samlede Kompleks af Love.

Jeg kommer dernæst til de langt betydeligere Ændringsforslag, der er stillede til Forslag til Lov om Ændring i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten, idet ved Flertallets Ændringsforslag ogsaa Indkomstskatten ændres, medens der fra Regeringens Side kun var foreslaaet en Ændring af Formueskatten. Naar jeg har tiltraadt, eller naar jeg vil tiltræde, maa jeg vel sige — for formelt har jeg jo ikke tiltraadt endnu —, denne Ændring, er det, fordi jeg sætter den største Pris paa, at der overhovedet opnaas Enighed om disse Lovforslag. Det er jo ikke lykkedes at faa alle Partier her i Folketinget til at enes om Lovforslagene, hvad jeg meget beklager, thi man kan da forudsætte, at der vil komme en yderligere Forhandling om Lovforsla-

gene i Landstinget. Det forekom mig dog at være af største Vigtighed, at Enigheden her i Tinget strakte sig saa langt som muligt, saa at man greb Lejligheden til at opnaa en Overenskomst, hvor der var Mulighed derfor. Oprindeligt har Regeringen altsaa kun foreslaaet at beskatte Formuen yderligere. To Grunde var der for mig dertil. Den ene var den, at Formuen efter min Mening altid bedre kan taale en yderligere Beskatning end Indkomsten. Jeg hørte ganske vist det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) gøre Indvendinger herimod, men jeg kan ikke komme bort fra, at Formuen danner et saadant økonomisk Grundlag for en Mands Tilværelse, at det vil være lettere for vedkommende at udrede en yderligere Skat paa dette økonomiske Grundlag end en yderligere Skat af sin Indtægt. Men dernæst var det for mig en Hovedsag, at Indkomsten saa vidt muligt skulde overlades til den kommunale Beskatning. Idealet af et Skattesystem var maaske, at Formuen helt forbeholdtes Staten og Indkomsten Kommunen. Det har altid staaet for mig som det rigtigste, at Staten saa vidt muligt tog Formuen til sit Beskatningsgrundlag, og at Kommunen tog Indkomsten til sit. Men dette er man jo for længst kommet bort fra. Da man nu tilmed kan vente, at Indkomsten vil blive overordentligt stærkt beskattet af Kommunerne i dette og de kommende Aar, synes jeg, der var saa meget mere Grund for Staten til at holde sig til Formuen. Fra Partiet Venstres Side gjordes der imidlertid stærke Indvendinger derimod baade af principielle Grunde, som det er anført af den ærede Ordfører for Venstre, og ogsaa af praktiske Grunde — eller hvad jeg skal kalde dem, saadanne Grunde altsaa, som efter Partiets Betragtninger hænger sammen med, at Indkomsten kunde være et bedre Skatteobjekt end Formuen. De Radikale og Socialdemokraterne har da i Overensstemmelse med Ministeren bøjet sig derhen imod, hvorved det er lykkedes at faa en Overenskomst paa den Maade, at ogsaa Indkomsten er blevet draget ind under Beskatningen, om end ikke i saa høj Grad, som det var ønsket af Partiet Venstre, idet dette holdt paa, at den større Skattebyrde, som nu skal paalægges Skatteyderne, fordeltes ligelig paa Formue og Indtægt. Jeg beklager dette naturligvis, men for mig har Hensynet til Enigheden været afgørende, ogsaa Hensynet til den politiske Enighed. Det syntes mig det